

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce: M. H. narozený
bytem
zastoupený advokátkou JUDr. Jitkou Tutterovou
sídlem Ječná 1, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o 187 524 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se co do částky 7 800 Kč zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částky ve výši 30 000 Kč a 1 800 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z těchto částek ve výši 8,05 % ročně od 17. 9. 2017 do zaplacení a dále částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 7 800 Kč od 17. 9. 2017 do 20. 10. 2017, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částky ve výši 50 000 Kč, 70 000 Kč, 90 Kč, 2 634 Kč, 6 400 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 23. 3. 2017 do zaplacení a dále částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 30 000 Kč a 1 800 Kč od 23. 3. 2017 do 19. 10. 2017, se zamítá.
- IV. Řízení se co do částky 7 800 Kč s příslušenstvím vylučuje k samostatnému projednání.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu domáhal po žalované náhrady škody a nemajetkové újmy s odůvodněním, že dne 18. 9. 2014 usnesením čj. [REDAKCE] bylo vůči žalobci zahájeno trestní stíhání [REDAKCE].
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
Tento skutek byl klasifikován jako přečin ublížení na zdraví. Dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Dále probíhalo trestní stíhání. Dne 14. 10. 2014 u Obvodního soudu pro Prahu 8 byla podána žaloba dále vedená pod spisovou značkou [REDAKCE]. Dne 5. 11. 2014 bylo vydáno usnesení, kterým bylo stíhání postoupeno Úřadu městské části Praha 8, neboť dle Obvodního soudu pro Prahu 8 uvedený skutek nebyl trestným činem a mohl být posouzen jako přestupek. Proti usnesení podal státní zástupce stížnost. Městský soud v Praze dne 20. 1. 2015 usnesením přezkoumal a vydal rozhodnutí sp. zn. [REDAKCE] s tím, že rozhodnutí soudu I. stupně o postoupení k přestupkovému řízení zrušil. Obvodní soud pro Prahu 8 dne 18. 2. 2015 vyhlásil rozsudek, sp. zn. [REDAKCE], který uznal žalobce vinným a uložil mu trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Dále byl žalobce povinen uhradit Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku ve výši škody 2 634 Kč a poškozené B. [REDAKCE] U. [REDAKCE] škodu ve výši 90 Kč. Proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání, Městský soud v Praze dne 28. 4. 2015 rozsudek soudu I. stupně zrušil s tím, že překvalifikoval trestný čin na přečin a výtržnictví a odsoudil žalobce k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců a podmíněně odložil na zkušební dobu 12 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno dovolání, Nejvyšší soud ČR vydal dne 17. 9. 2015 usnesení [REDAKCE], kterým rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a zrušil také rozsudek soudu I. stupně, shledal, že dovolání bylo důvodné, neboť spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 dne 28. 5. 2015 sp. zn. [REDAKCE] bylo M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] nařízeno nahradit náklady trestního řízení státu ve výši 7 800 Kč. V návaznosti na usnesení Nejvyššího soudu v Praze dne 17. 9. 2015 čj. [REDAKCE] Městský soud v Praze dne 26. 11. 2015 vydal usnesení, kterým věc postoupil Úřadu městské části Praha 8, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek mohl být posouzen jako přestupek. Úřad MČ Praha 8 dne 28. 11. 2016 vydal rozhodnutí [REDAKCE] kterým vyrozuměl žalobce, že přestupkové řízení bylo zastaveno, neboť odpovědnost za přestupek zanikla z důvodu prekluze dne 26. 11. 2016. Žalobce pak požaduje částku 7 000 Kč za znalecký posudek MUDr. Václava Horáka, dále náklady trestního řízení, které zaplatil státu ve výši 7 800 Kč, dále částku 90 Kč, kterou zaplatil poškozené, dále částku 2 634 Kč, kterou uhradil jako škodu VZP, dále za právní zastoupení v dovolacím řízení na základě faktury [REDAKCE] ze dne 4. 8. 2015 částku 5 000 Kč, dále částku 5 000 Kč za právní zastoupení v dovolacím řízení dne 11. 9. 2015. Majetková újma tedy byla 27 524 Kč. Dále požaduje náhradu nemajetkové újmy a to ve výši 100 000 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou z titulu nezákonného rozhodnutí, neboť došlo k zásahu do jeho osobnostních práv, žalobce byl nucen pod hrozbou výpovědi z pracovního poměru po zápisu pravomocného rozhodnutí do rejstříku trestů přejít z pozice [REDAKCE] na jinou pracovní pozici. Celý proces se odrazil také na celkové duševní vyrovnanosti. Dále žalobce z důvodu nepřiměřeně dlouhého řízení vedené před soudy žádá o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích, a to ve výši 50 000 Kč, což odpovídá částce 20 000 Kč za každý rok trvání řízení. A částku 10 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku přestupkového řízení. Žalobce zdůrazňuje, že dne 5. 11. 2014 Obvodní soud pro Prahu 8 rozhodl tak, že věc postupuje Úřadu městské části Praha 8, jelikož se nejedná o trestný čin, ale mohlo by se jednat o přestupek. Mohlo být tedy rozhodnuto mnohem dříve bez výdajů a újmy žalobce. Žalobce nijak nepřispěl k průtahům

v řízení, pouze řádně a včas využíval procesních práv, přičemž význam řízení byl pro žalobce značný, protože by nemohl vykonávat zvolené povolání.

2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku. Dále popsala průběh řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. [REDAKCE]. Celková délka trestního stíhání potom je jeden rok a tři měsíce od 18. 9. 2014 do 28. 12. 2015, kdy bylo žadateli doručeno usnesení o postoupení k projednání přestupku Úřadu městské části Praha 8. Žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě nelze celkovou délku řízení hodnotit jako nepřiměřenou. V průběhu řízení k zásadním průtahům nedocházelo. Řízení probíhalo před třemi stupni soudní soustavy. V řízení rozhodoval soud I. stupně dvakrát, odvolací soud třikrát, jedenkrát Nejvyšší soud ČR. Celková délka řízení odpovídala skutkové a právní složitosti věci, ve věci byly zpracovány dva znalecké posudky, soudem ustanovený znalec a znalec obhajoby. Výsledek řízení byl závislý na odborném lékařském posouzení otázky, [REDAKCE] [REDAKCE]. Žadatel stížnost na průtahy ani návrhy na určení lhůty nepodal. Co se týká náhrady nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze 30 Co 416/2010 nebo 25 Co 478/2012 s tím, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání se posuzuje jako nárok na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. [REDAKCE] ze dne 26. 11. 2015, kterým byla věc postoupena k projednání přestupku Úřadu městské části Praha 8 je rozhodnutím, které zachovává kontinuitu ve stíhání osob za jejich protiprávní jednání. S ohledem na intenzitu nebezpečnosti tohoto protiprávního jednání byl v konečném důsledku uložen stíhané osobě postih v řízení, které se řídí jiným právním předpisem než řízení trestní. Z usnesení Městského soudu v Praze čj. [REDAKCE] ze dne 26. 11. 2015 však nelze spojit nárok na náhradu škody, neboť úmyslem a účelem je odškodnit ty, kteří se nedopustili protiprávního jednání, což v případě žalobce není splněno, neboť trestní stíhání skončilo postoupením věci k přestupkovému řízení. Z důvodu, kterého se žalobce dopustil, bylo možno spatřovat přestupek. Na posuzovaný případ tak lze analogicky aplikovat § 12 odst. 1 písm. b) zákona, dle kterého právo na náhradu škody nemá mimo jiné ten, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno, protože není za spáchaný čin trestně odpovědný. Ve smyslu právní úpravy odpovídá, aby každá majetková nebo nemajetková újma způsobená nesprávným nebo nezákonným rozhodnutím státu proti občanovi byla odčiněna. Systematickým a logickým výkladem proto judikatura dovolacího soudu dospěla k závěru, že došlo i z určitých důvodů k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby, je třeba vycházet z toho, že občan či nespáchal a že tedy nemělo být proti němu trestní stíhání vedeno. Odpovědnost státu však nastává za situace, pokud výsledek trestního řízení směřuje k tomu, že ten, proti komu bylo trestní stíhání vedeno, byl stíhán za dovolené jednání, viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1388/2004 nebo 25 Cdo 1988/2004. O takový případ se v tomto případě nejedná, neboť trestní věc žalobce byla postoupena přestupkovému řízení. K postoupení došlo nikoliv proto, že jednání žalobce bylo posouzeno jako jednání dovolené, ale intenzita škodlivosti nenaplňovala znaky trestného činu. Usnesením Úřadu městské části Praha 8 ze dne 28. 11. 2016 bylo řízení o přestupku zastaveno z důvodu prekluze dle § 76 odst. 1 písm. e) zákona 200/1990 o přestupcích, když k zahájení odpovědnosti žadatele za přestupek došlo dne 26. 11. 2016. Na posuzovaný případ tak obecně lze analogicky aplikovat § 12 odst. 1 písm. b) zákona 82/98 Sbírky. Dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1777/2012 ze dne 17. 1. 2013 s tím, že specifické okolnosti konkrétního případu spočívající v chování či jednání obviněného, které nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona 82/98 Sbírky lze zohlednit při stanovení formy výše zadostiučinění podle § 31a odst. 2 zákona 82/98 Sbírky a dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 s tím, že bude-li zjištěno, že poškozený se dopustil jednání, pro které byl trestně stíhán, nepovede to sice k závěru, že si trestní stíhání zavinil a tím pádem dojde k vyloučení odpovědnosti státu za poškození trestního

stíhání, ale jde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše zadostiučnění. Žalovaná konstatovala, že v trestním stíhání vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí podle § 7 odst. 1 zákona a za nezákonné rozhodnutí následně vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. [REDAKCE] se omluvila. Dále odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 3076/2012 ze dne 27. 12. 2012 s tím, že konstatování porušení práva je plnohodnotnou formou zadostiučnění. Co se týká nároku na majetkovou újmu, dne 29. 1. 2016 žalobce požádal o vrácení zaplacených nákladů ve výši 7 800 Kč, které byly zaplacené státu, tato částka byla vydána částka zpět dne 25. 5. 2016. Co se týká požadavku na náhradu škody, jedná se o plnění z právního titulu, který odpadl, žalobce má zásadně právo na vydání tohoto plnění z důvodu bezdůvodného obohacení komu plnění již poskytl § 2991 o.z. Dále žalovaná přiznala žalobci částku 7 000 Kč za vypracovaný znalecký posudek [REDAKCE] a dále uznala za důvodný požadavek na právní zastoupení k podanému dovolání. Zde však nelze vycházet z částky 10 000 Kč, ale z vyhlášky ustanovení § 10 odst. 3 písm. b) vyhlášky 177/96 Sb., kdy odměna za ukončení činí 1 500 Kč a jedenkrát paušál 300 Kč - celkem 1 800 Kč. Žalovaná tedy uznala částku 8 800 Kč a uhradila tuto částku na účet žalobce.

3. Soud vyloučil k samostatnému projednání částku 10 000 Kč představující požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku přestupkového řízení vedeného u Městského úřadu Praha 8 a vyslovil tak místní nepřislušnost. Následně vyloučil i rozhodování o částce 7 800 Kč, která představuje požadavek na náhradu nákladů za trestní řízení, které žalobce uhradil Obvodnímu soudu pro Prahu 8, a to z toho důvodu, že soud dospěl k závěru, že v tento čas je nutné posoudit žalobu nikoliv jako žalobu na náhradu škody ze zákona 82/1998 Sbírky, ale je nutné právně posoudit požadavek na vrácení této částky ze strany OS pro Prahu 8 jako žalobu na vydání bezdůvodného obohacení dle občanského zákoníku, neboť tato částka představuje náklady trestního řízení, které žalobce zaplatil na základě pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 8 a Městského soudu v Praze, když však tyto rozsudky byly zrušeny a odpadl tak také důvod, na základě kterých shora uvedená částka byla zaplacená. Nelze souhlasit se žalovanou, že žalobci ze strany Obvodního soudu pro Prahu 8 byla tato částka vyplacena, naopak ze spisu vyplývá, soud z něj má za prokázané, že tato částka byla zaplacená ze strany žalobce Obvodnímu soudu pro Prahu 8, což je tiskopis ze dne 25. 5. 2016, nikoliv potvrzení o vydání těchto prostředků žalobci. Soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že je žalovaná Česká republika, je potom na orgánu státu, v tomto případě na zdejším soudu, aby určil organizační složku, se kterou bude pro daný případ jednat a tím je v daném případě požadavku na vydání bezdůvodného obohacení právě Obvodní soud pro Prahu 8. Jedná se tak o samostatný nárok, kde je tedy požadováno zaplacení uvedené částky z titulu bezdůvodného obohacení, nikoliv jako náhrada škody. K tomu je také nutné přihlídnout při dalším řízení. Z tohoto důvodu také soud tento nárok vyloučil k samostatnému projednání a bude o něm dále jednat s Českou republikou, Obvodním soudem pro Prahu 8.
4. Soud má za prokázaný průběh trestního řízení ze spisu OS pro Prahu 8, sp. zn. [REDAKCE] a to tak Usnesením Policie ČR, OŘ Praha III, [REDAKCE] ze dne 18. 9. 2014 bylo zahájeno trestní řízení žalobce jako obviněného ze spáchání přečinu ublížení na zdraví dle ust. §146 odst. 1 TZ. Žalobce podal stížnost proti usnesení, kterou dále odůvodnil dne 19. 9. 2014. Dne 20. 10. 2014 byla stížnost Obvodním státním zastupitelstvím zamítnuta jako nedůvodná. Dne 14. 10. 2014 byla Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 8 pod sp. zn. [REDAKCE] podána obžaloba u Obvodního soudu pro Prahu 8, kde byla věc dále vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Dne 16. 10. 2014 soud nařídil hlavní líčení na den 5. 11. 2014. Na hlavním líčení dne 5. 11. 2014 byl proveden výslech žalobce, výslech znalce z oboru lékařství, dle znalce došlo ke [REDAKCE], výslech poškozené jako svědkyně a výslech

dalších dvou svědků. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. [REDAKCE] ze dne 5. 11. 2014 byla věc postoupena úřadu Městské části pro Prahu 8. Obvodní státní zastupitelství podalo stížnost proti usnesení. Dne 15. 1. 2015 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 20. 1. 2015 bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo napadené usnesení soudu 1. st. zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Dne 30. 1. 2015 soud nařizuje hl. líčení na den 18. 2. 2015. Na hl. líčení dne 18. 2. 2015 byl vyhlášen rozsudek. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. [REDAKCE] byl žadatel uznán vinným z tr. činu ublížení na zdraví dle ust. §146 odst. 1 tr. zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 12 měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit škodu poškozené ve výši 90 Kč (1 regulační poplatek) a VZP ČR ve výši 2 634 Kč (náklady léčení). Žadatel na místě podal odvolání, které dále odůvodnil dne 23. 3. 2015. Dne 31. 3. 2015 byl spis předložen odvolacímu soudu, který nařídil veřejné zasedání na den 16. 4. 2015, to bylo odročeno na den 28. 4. 2015 za účelem výslechu znalce Horáka, jehož posudek si vyžádala obhajoba. Na veřejném zasedání dne 28. 4. 2015 byl proveden výslech tohoto znalce. Rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 28. 4. 2015 byl rozsudek soudu 1. st. zrušen a odvolací soud znovu rozhodl tak, že žadatel je vinen z tr. činu výtržnictví dle ust. §358 odst. 1 tr. zák. a odsoudil jej k TOS 4 měsíce s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců a dále k náhradě škody poškozeným. Právní moci rozsudek nabyl dne 28. 4. 2015. Dne 23. 7. 2015 žadatel podal proti rozsudku dovolání. Dne 17. 8. 2015 byl spis předložen dovolacímu soudu. Usnesením Nejvyššího soudu ČR sp. zn. [REDAKCE] ze dne 17. 9. 2015 byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen včetně rozhodnutí na něj navazujících a tomuto soudu bylo přikázáno věc znovu projednat a rozhodnout, když subjektivní stránka tr. činu výtržnictví nebyla u žadatele dle něj naplněna. Usnesením Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 26. 11. 2015 (na neveřejném zasedání) byla věc postoupena k projednání přestupku Úřadu Městské části Praha 8, Usnesení bylo žadateli doručeno dne 28. 12. 2015. Dne 29. 1. 2016 si žadatel požádal o vrácení zaplacených nákladů trestního řízení ve výši 7 800 Kč. Dne 20. 7. 2016 byl spis postoupen ÚMČ Praha 8. Usnesením Úřadu Městské části Praha 8 ze dne 28. 11. 2016 bylo řízení o přestupku zastaveno z důvodu prekluze dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, když k zániku odpovědnosti žadatele za přestupek došlo dne 26. 11. 2016.

5. Dále má soud za prokázané, že žalobce zaplatil částku 90 Kč původní poškozené a stejně tak má soud z prokázané, že Všeobecné zdravotní pojišťovně byla zaplacena částka 2 634 Kč.
6. Dále má soud za prokázané z účastnického výslechu žalobce, že žalobce trestní stíhání zasáhlo, neboť mu hrozilo okamžité propuštění z práce. I z této výpovědi má soud za prokázané, že se jednalo o zásadní zásah do profesní složky jeho osobnosti, neboť byl limitován svým výkonem práce, když byl [REDAKCE] věděl, že jakýkoliv další problém by znamenal také další potíže s Policií ČR a zhoršení postavení v trestním řízení. Dále poukázal na skutečnost, že Policie ČR nebyla schopna zajistit kamerový záznam, který byl následně přemazán a nemohl tak dokázat svoji nevinu. Byl upozorněn ze strany vedoucí, aby si raději hledal novou práci, následně tedy přestoupil na novou práci u [REDAKCE] a působil jako [REDAKCE]. Tento přestup potom znamenal i zásah do dalších sfér osobnosti, neboť dojíždí do zaměstnání, jsou zde potom ranní, noční turnusy, tato práce jej tolik nebaví jako předchozí zaměstnání, neuspokojuje ho. Nová práce má také vliv na rodinný život, dříve dělal turnusy, chodil cvičit, z důvodu, že měl ze sportu poraněné koleno si tímto způsobem držel váhu, jako [REDAKCE] ví směny až čtyři dny před jejich uskutečněním, nezbývá mu čas na koničky. Program musí upravovat velmi narychlo, z únavy už měl také nehodu. Došlo také k poklesu u výdělku, resp. musí vykonávat více práce, aby dosáhl stejného výdělku jako předtím. Musí pracovat o víkendech, o svátcích. Dále uvádí, že v souvislosti s trestním

řízením také dostal prášky na [REDAKCE] a šla mu nahoru váha ze [REDAKCE] na [REDAKCE] kg. Dále uvádí, že v souvislosti s novým zaměstnáním musel absolvovat poměrně těžký kurz [REDAKCE]. Dále uvedl, že po skončení trestního stíhání se na původní místo nevrátil z toho důvodu, že původní smlouva byla na dobu neurčitou, práci vykonával delší dobu, kdyby se nově do práce vrátil, byla by s ním uzavřena smlouva na dobu určitou na jeden rok, potom na dva roky, po pěti letech by mohla být uzavřena smlouva na dobu neurčitou, avšak 90 % lidí takovou smlouvu nedostane. Dále z této výpovědi má soud za prokázané, že trestní stíhání působilo stres a to zejména vzhledem k tomu, že žalobce byl také pravomocně ve věci odsouzen. Nebýt toho, že podal dovolání a vydržel v rámci trestního řízení i dovolací řízení, byl by odsouzený.

7. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.
8. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení vedený u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. [REDAKCE]
9. Co se týká jednotlivých nároků žalobce, soud stejně jako žalovaná dospěl k závěru, že v řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž bylo usnesení Policie ČR [REDAKCE] ze dne 18. 9. 2014, kterým bylo zahájeno trestní řízení žalobce. Soud ve věci shledal i další nezákonná rozhodnutí, byť na nich nebyl postaven požadavek na náhradu nemajetkové újmy, a to právě i rozsudek MS v Praze sp. zn. [REDAKCE] ze dne 28. 4. 2015, který byl ze strany Nejvyššího soudu ČR zrušen, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Skutečnost, že ve věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, tedy konstatovala i žalovaná s tím, že nicméně dospěla k závěru, že vzhledem ke skutečnosti,

že se skutek, který byl žalobci kladen za vinu, fakticky stal a řízení bylo postoupeno k přestupkovému řízení, potom je na místě k tomuto také přihlédnout a samotné konstatování porušení práva potom bylo dostačující.

10. Podle § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním nasvědčují-li prověřováním podle § 158 zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného, pokud není důvod k postupu podle § 159a odst. 2 a 3 nebo § 159b odst. 1. Výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalovaného v rozsudku (§ 120 odst. 2). V odůvodnění usnesení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání.
11. Podle § 222 odst. 2 trestního řádu soud postoupí věc jinému orgánu, jestliže shledá, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat.
12. Podle § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.
13. Výklad výše uvedeného ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku podal Nejvyšší soud ve stanovisku ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné pod číslem 26/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní (dále jen jako „stanovisko“). Dovolací soud uvedl např. ve svém rozsudku ze dne 9. 12. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2614/2003, uveřejněném pod číslem 32/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní, že: „Nárok na náhradu škody způsobené zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, je specifickým případem odpovědnosti státu podle zákona č. 82/1998 Sb. Výkladem zákona soudní judikatura dovodila, že smyslu právní úpravy odpovědnosti státu za škodu odpovídá, aby každá majetková újma, způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi (fyzické osobě), byla odčiněna, a systematickým a logickým extenzivním výkladem proto dospěla k závěru, že došlo-li z určitých důvodů k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a že tedy nemělo být proti němu trestní stíhání zahájeno. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání se posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona, tedy jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.“ Ústavní soud opakovaně uvádí, že: „Právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby (či zastavením trestního stíhání), je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li stát být skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, resp. za jednání, kterým orgány veřejné moci přímo zasáhly do základních práv jednotlivce. Stát nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho "ideální" (škodu nepůsobící) interpretaci. Na jednu stranu je povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zříci odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže jako postup mylný, zasahující do základních práv. V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo.“ (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2394/15). Nikoliv každé usnesení o zahájení trestního stíhání, které

nevyústí v pravomocný odsuzující rozsudek, je možné považovat paušálně za nezákonné rozhodnutí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 429/01). Dovolací soud tak např. v rozsudku ze dne 17. 9. 2012, sp. zn. 28 Cdo 605/2012, dospěl k závěru, že za okolnosti, kdy soudy v trestním řízení shledaly, že byly prokázány všechny znaky trestného činu, avšak skutek překvalifikovaly na trestný čin s nižší trestní sazbou, v důsledku čehož byla shledána trestní odpovědnost obžalovaných zaniklou uplynutím promlčecí doby, nevzniká odpovědnost státu za škodu spočívající ve vynaložených nákladech obhajoby. V této souvislosti dovolací soud připomenul závěry vyjádřené např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 35/09, že obecný soud není vždy vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (Ústavní soud v tomto dále odkázal na nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, jež není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Nejvyšší soud se ztotožnil s názorem, že: „Přiznání práva na náhradu škody způsobené trestním stíháním v případě, kdy se trestně stíhaná osoba dle závěrů v trestním řízení vskutku dopustila protiprávního jednání odpovídajícího skutkové podstatě trestného činu, by (...) bylo v příkrém rozporu se zásadou *ex iniuria ius non oritur* (z bezpráví právo vzejít nemůže) opakovaně připomínanou i Ústavním soudem (srov. např. Usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 1285/09, i usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2001, sp. zn. II. ÚS 265/99).“ Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4771/2015), v němž se žalobce domáhal (mimo jiné) náhrady škody vzniklé v důsledku vynaložení nákladů na obhajobu v trestním řízení, které skončilo postoupením věci. Dovolací soud uzavřel, že i za situace, kdy trestní stíhání skončilo postoupením věci, se uplatní závěr, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo nezákonné. Otázka, zda se žalobce dopustil přestupku, nemůže mít vliv na posouzení nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání, a tím ani na založení odpovědnosti státu za újmu jím způsobenou podle OdpŠk, nebo přestupkové řízení není pokračováním trestního stíhání. V uvedeném rozhodnutí též dovolací soud konstatoval, že projednávaná věc je zásadně odlišná od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2012, sp. zn. 28 Cdo 605/2012. Skutečnost, že trestní řízení skončilo postoupením věci jinému orgánu s tím, že skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek, a v přestupkovém řízení byl obviněný za totožný skutek uznán vinným z přestupku, je nutné posoudit tak, že výsledek řízení neodpovídá postupu policejního orgánu, jenž rozhodl o zahájení trestního stíhání. Jinými slovy řečeno zahájení trestního stíhání bylo reakcí neadekvátní a tedy i nezákonnou, by se uvedená nezákonnost projevila až následně (ve fázi řízení před soudem). Pokud se týká rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1388/2004, na nějž odkázal soud prvního stupně, a v němž bylo vysloveno: „Porušení právní povinnosti orgánem státu totiž není podmínkou odpovědnosti státu za škodu podle zákona. 82/1998 Sb. a jestliže v posuzovaném případě byli žalobci trestně stíháni pro skutek, který nebyl trestným činem [jejich trestní stíhání bylo zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř.], bylo proti nim vedeno trestní stíhání pro jednání dovolené a podmínky odpovědnosti státu za škodu vzniklou žalobcem tím, že vynaložili náklady na Nutnou obhajobu, jsou splněny.“, je již z citované věty zjevným, že „dovolenost jednání“ byla myšlena pouze z pohledu trestně právního. Daný závěr je nutno učinit též s ohledem na Odůvodnění uvedeného rozsudku, z nějž plyne, že jednání žalobce v dané věci. Skutečnost, že trestní řízení skončilo postoupením věci jiného orgánu s tím, že skutek by mohl být orgánem posouzen jako

přestupek, a v přestupném řízení byl obviněný za totožný skutek uznán vinným z přestupku je nutné posoudit tak, že výsledek řízení neodpovídá postupu policejního orgánu, jenž rozhodl o zahájení trestního stíhání. Jinými slovy zahájení trestního stíhání bylo reakcí **neadekvátní, i nezákonnou**. Byť se uvedená nezákonnost projevila až následně a to ve fázi řízení před soudem. Otázka zda se žalobce dopustil přestupku, nemůže mít vliv na posouzení nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání a tím ani na založení odpovědnosti státu za újmu jím způsobenou podle zákona 82/98 Sbírky, neboť přestupkové řízení není pokračováním trestního stíhání.

14. Soud dospěl k závěru, že za dané situace, kdy nedošlo u žalobce k pravomocnému usnesení a to ani v přestupkovém řízení, potom nelze, aby tento soud právně předjímal rozhodnutí o vině a trestu v uvedeném trestním nebo přestupkovém řízení. Soud může přihlídnout pouze ke skutečnosti, že žalobce se dopustil jednání, které bylo proti dobrým mravům, nebo proti morálce. Za dané situace tak soud nesdílí názor žalované v tom směru, že analogicky by soud měl přihlížet k ustanovení § 12 zákona 82/98 Sbírky. Naopak soud postupoval dle konstantní judikatury s tím, že dospěl k závěru, že je tedy nutné pohlížet na žalobce jako na osobu, proti které bylo nezákonně zahájeno trestní stíhání, toto trestní stíhání nebylo proti žalobci pravomocně ukončeno jakýmkoliv odsuzujícím rozhodnutím. Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavínil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury - viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.
15. Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by o notorietu, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy.

16. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
17. Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, a toto není na místě presumovat, ale prokazovat.
18. Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastala újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžitá materiální satisfakce. Projevuje se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neproказuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále náleží **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotné právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu, k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *syťý hladovému nevěří*, nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo číněno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními ..., pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku, působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost. Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečovanou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného

života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: *Ochrana osobnosti podle občanského práva*, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů. Soud se tak zabýval i požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání. Soud tak dospěl k závěru, že je na místě přiznat zadostiučinění v penězích a to vzhledem k intenzitě zásahu. Celková délka uvedeného řízení nebyla nijak dlouhá, k čemuž se soud vyjádří i v požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení, avšak je nutné přihlídnout k situaci, že u žalobce nutně muselo dojít ke zvýšení stresu a tím i intenzity zásahu do nemajetkové sféry žalobce vzhledem k tomu, že žalobce byl pravomocně odsouzen ze strany Městského soudu v Praze a byl tak shledán vinným trestným činem nebo přečinem. Samotné trestní stíhání se pak projevilo i ve sféře pracovní, kdy žalobce vzhledem k svému povolání byl nucen změnit výkon povolání, byť u stejného subjektu, avšak dle jeho výpovědi dělá práci, která ho příliš nebaví, kterou ni nikdy dělat nechtěl. Toto se projevilo potom také v rodinné sféře hádkami s přítelkyní a i ve zdravotní sféře, kdy dostal prášky na [REDAKCE]. Hlavním důvodem pro přiznání zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí však bylo **pravomocné odsouzení** žalobce za předmětný trestný čin, kdy pravomocný odsuzující rozsudek byl zrušen až k dovolání Nejvyšším soudem ČR. Soud tak dospěl k závěru, že je na místě přiznat zadostiučinění ve výši 30 000 Kč.

19. Co týče požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení, k výzvě soudu žalobce rozdělil tuto částku tak, že požadoval částku 50 000 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení, částku 10 000 Kč za nepřiměřenou délku přestupkového řízení, tato částka jak bylo shora uvedeno, byla vyloučena k samostatnému projednání a postoupena Obvodnímu soudu pro Prahu 8. K požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky trestního řízení ve výši 50 000 Kč, soud dospěl k závěru, že celková délka uvedeného řízení nebyla nepřiměřená. Trestní řízení bylo zahájeno dne 18. 9. 2014, pravomocně bylo skončeno 28. 12. 2015, řízení tak trvalo jeden rok a tři měsíce. Řízení proběhlo opakovaně před několika stupni soudní soustavy, Obvodní soud pro Prahu 8 v prvním stupni rozhodoval dvakrát, stejně tak potom i odvolací soud. Ve věci rozhodoval také Nejvyšší soud, ve věci byly konány velmi rychle úkony, byla nařizována jednání, stejně tak potom o opravných prostředcích žalobce bylo rozhodováno ve velice krátké době. Soud tak dospěl k závěru, že trestní stíhání trvající jeden rok a tři měsíce, které proběhlo na třech stupních soudní soustavy, není v žádném případě řízení, které by trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, a kterým by bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.
20. Dalším požadavkem žalobce bylo zaplacení náhrady nákladů vynaložených na dovolání s tím, že ze strany žalobce byla požadována paušální částka 10 000 Kč zaplacená právnímu zástupci žalobce v dovolacím řízení na základě smluvní odměny. Soud k tomuto odkazuje přímo na ustanovení § 10 odst. 3 písm. b) vyhlášky 177/96 Sbírky s tím, že je nutné postupovat dle zákona 82/98 a to § 31, který přímo odkazuje právě na vyhlášku 177/96 Sbírky a je tak možné jako účelně vynaložený náklad přiznat pouze mimosmluvní odměny, která činí 1 800 Kč za jeden úkon právní služby. Ze strany žalované již částka 1 800 Kč za jeden úkon právní služby byla přiznána, soud má za to, že je na místě přiznat tuto odměnu za dva úkony právní služby, neboť také dva úkony právní služby byly ze strany obhájce žalobce učiněny a jedná se o náhradu takto účelně vynaložených a prokázaných nákladů v rámci trestního řízení.

21. K požadavkům žalobce a to zaplacené náhrady škody tak, jak tomuto byla uložena na základě pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze ve výši 90 Kč poškozené a 2 634 Kč Všeobecné zdravotní pojišťovně, zde soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 3309/2011 s tím, že v tomto případě není žalovaná prvotním dlužníkem, neboť jak původní poškozená, tak i Všeobecná zdravotní pojišťovna se po zrušení shora uvedených pravomocných rozhodnutí na základě kterých uvedené částky byly zaplacený, dostala do režimu bezdůvodného obohacení. Jestliže na základě povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím soudu, které neodpovídá skutečným hmotně právním poměrům žalobce, plnil na neexistující dluh, pak shora uvedeným subjektům vzniká bezdůvodné obohacení a to okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno. Soud tak má za to, že v tomto případě pro tyto dva nároky žalovaná Česká republika není pasivně legitimovaným subjektem, po kterém by se žalobce mohl uvedených částek domáhat. Z tohoto důvodu soud uvedené částky zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Jak žalobce, tak i žalovaná byli ve svých nárocích co do základu úspěšní. Soud tak dospěl k závěru, že se jedná o zhruba stejný úspěch i neúspěch ve věci a žádné z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Protí tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího v příslušném počtu vyhotovení.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná dožadovat výkonu rozhodnutí či nařízení exekuce.

Praha 5. února 2018

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce